

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Szerző:

Szinetár György

Cím:

Mese?... mese!... Nem mese!

Forrás:

Esti Hírlap,

(Hely)

1962. márc. 19.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

iao

"1962"

Személy

Helyszám

Volt egyszer, hoi nem volt, volt egyszer egy nagyon, nagyon szép egyemeletes kis palota. Finom vonalú, nagyszerű épület.

De jött a gonosz háború, amely nemcsak az emberek szívében, hanem a házak testén is sok, súlyos sebet ejtett. Am az izléses kis palota véletlenül még ebben a sebet osztó kavargásban is sértetlen maradt és úgy ragyogott ki finom formáival megtépett környezetéből, a mellette álló négyemeletes házak közül, mint drágakő az üvegyöngyök között.

Telt, múlt az idő, ahogy ez a mesékben szokott, s az utca sebei is szépen begyógyultak. Az emberek is örültek a békének és aki elhaladt a kis palota előtt, elégedetten pihentette meg tekintetét egy pillanatra annak kecses ivelésű ablakain.

De történt egyszer, hogy megjelent valaki és szakértő tekintettel vizsgálgatni kezdte az épület falait. Ez a valaki még az egykori gazdag embernél, sőt, a jóízűnél is nagyobb úr volt és úgy hívták: Szükség. Eme Szükség úr több, lakás nélkül kinlódó család nevében jelentkezett és rövid nézdelődés után kijelentette: „A ház falai olyan erősek, hogy kibírnak még három emeletet!”

Aztán mesterek jöttek, ki-

váló szakférfiak, méregettek, számoltak, kalkuláltak, összeadtak, kivontak, szorozták, osztottak, már ahogy ezt ilyen szakemberek szokták, valamennyien nagy hozzáértést tanúsítottak, aztán a felhőkbe kapaszkodó állványlabirintus mögé rejtették a kis palotát és egy fél évig vagy még tovább is dobogtak, dübörögtek, kalapáltak, szemeteltek, felkavarták a békés utca rendjét és a békés emberek nyugalma zajgásukkal.

Am, ahogy a világot feldúló háború is elmúlt egyszer, úgy ez a fél esztendő is betelt. Egy napon eltakarodtak a rettentés állványok, az útkitérőt jelző táblák, eltűntek a kőrákások, homokbuckák, meszesgödörök, ismeretlen tündérek tisztára separték a járdát, s az emberek elámulva álltak meg az új csoda előtt. Az egyemeletes, izléses kis palota a belényomott cementvitaminok hatására egy fél év alatt izléstelen négyemeletes bérházzá növekedett és harsány kékes-szürke színével úgy kirikított a mellette álló házak szerény szürkeségéből, mint a hamis gyémánt a valódi drágakövek közül. Az emberek elfintorították arcukat és többé nem pihentették tekintetüket egy pillanatra sem az elkorcsosult épületen. Azonban ezt is meg-

szokták és tudomásul vették, hogy volt egyszer egy kis palota, amelynek vállán most egy négyemeletes valami áll.

Azaz... telt, múlt az idő, ahogy ez a mesékben lenni szokott. Nem sok, talán 3—4 hónap és ismét megjelentek a szakférfiak, mértek, számoltak, összeadtak, kivontak, szorozták, osztottak, ahogy ezt már a szakemberek szokták és bár az utca lakói még ki sem pihenték a kis palota átépítésének fáradsalmait, ők kijelentették: „A falak oly erősek, hogy kibírnak még egy emeletet!”

Es most ismét ott állnak az állványok, a kitérőt jelző táblák, elfoglalták régi, kedvelt helyüket a téglarakások, a homokbuckák, meszeshordók, cementkeverő gépek és ismét döng, dübörög, rikolt, csikorog az utca. Kezdődik minden előlről, mert a néhány hónappal ezelőtt teljesen befejezett építkezésen most utólag és pótlólag, a szervezés és tervezés diadalaként épül az ötödik emelet.

Eddig a mese. Aki nem hiszi, járjon utána. Nem kell messzire mennie. Elég, ha megáll a XIII., Sallai Imre utca 7. számú, néhai egyemeletes, átmenetileg négyemeletes épület előtt.

A mesének vége. Szakértők és ellenőrök, ágyban vagytok már? Nos, álmodjatok továbbra is szépeket. Jó éjszakát.

Szinetár György